

DOSAR NR.. 2005

ROMÂNIA
TRIBUNALUL SIBIU
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

SENTINȚA CIVILĂ NR. 596/C/

Sedința publică din : 3 mai 2006

PREȘEDINTE : judecător

GREFIER :

Pentru azi fiind amânată pronunțarea acțiunii de contencios administrativ privind pe reclamanta SC SRL c/a părâtei D G F P SIBIU.

La apelul nominal nu se prezintă părțile.

Procedura completă.

S-a făcut referatul cauzei, după care,

Cauza a fost dezbatută în fond la data de 19 aprilie 2006 când cei prezenți au pus concluzii ce s-au consemnat în încheierea din aceeași zi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință.

TRIBUNALUL

Constată că sub nr. 2005 a fost înregistrată la această instanță acțiunea în contencios administrativ fiscal formulață de reclamanta SC

În contradictoriu cu părâta DGFP SIBIU prin care a solicitat ca prin hotărârea care se va pronunța :

- să se anuleze decizia nr. 42/30.06.2005 și a procesului verbal de control nr. 2005 emise de părâta ca netemeinice și nelegale și în consecință să se anuleze obligațiile fiscale suplimentare stabilite prin actele administrative contestate în valoare totală de lei constând în : lei impozit pe profit, lei dobânzi aferente impozitului pe profit, lei- penalități aferente impozitului pe profit, lei- TVA, lei- dobânzi aferente TVA suplimentare iar lei- penalități aferente TVA suplimentare;
- cu obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat în esență, cu privire la calculul Impozitului pe profit, că au fost luate în considerare doar cheltuielile care au concurat la realizarea veniturilor și care sunt prevăzute de lege, ca fiind deductibile fiscal, că documentele care au stat la baza înregistrărilor în contabilitate cuprind elementele impuse de HG. nr. 704/1995, fiind documente

justificative în sensul art. 6 din Lg.82/1991, iar documentele emise de furnizorul mărfurilor sunt „facturi fiscale”- formulare aprobate prin HG.735/1998.

În ceea ce privește TVA suplimentar stabilită în sarcina societății reclamante, pentru tranzacțiile comerciale din perioada ianuarie – septembrie 2002, apreciază că și-a exercitat dreptul de deducere a acestei taxe pe baza documentelor și a evidențelor prevăzute de art. 19 din OUG nr. 17/2000 și a pct. 10.12 din Normele metodologice.

S-a mai arătat că, cantitatea de materie primă constând în bușteni se regăsește în produsele prelucrate, livrate la export și constituie prin încasare – sursă de formare a profitului.

S-a concluzionat prin a se arăta că atât timp cât cheltuielile de cumpărare a mărfurilor sunt efective și aferente veniturilor înregistrate iar TVA dedusă corespunde valorii mărfurilor achiziționate devenite proprietatea firmei, obligațiile bugetare suplimentare stabilite de organul de control apar ca netemeinice și nelegale.

Acțiunea a fost legal timbrată.

Părâta, prin întâmpinarea depusă la dosar (fila 13) a solicitat respingerea acțiunii ca netemeinică și nelegală, motivat de aceea că facturile de aprovisionare ale reclamantei nu provin de la agenți economici înregistrati la ORC și nici ca plătitori de taxe și impozite la organele fiscale, că acestea nu îndeplinesc condițiile de formă impuse de HG. nr. 831/1997 neputând fi considerate documente justificative.

În drept au fost invocate disp. art.6 din OG nr. 70/1994, art. 19, 25 din OUG nr. 17/2000, art. 1 și 6 din HG. nr. 831/1997.

Din actele și lucrările dosarului, instanța a reținut următoarele :

Reclamanta a fost supusă controlului tematic pentru verificarea modului de fundamentare al cererilor de rambursare de TVA depuse în baza deconturilor nr : - 1 2004 aferentă lunii mai 2004.

- 2004 aferentă lunii iunie 2004

- 2004 aferentă lunii iulie 2004.

De asemenea, s-a stabilit cuantumul impozitului pe profit și a TVA aferentă înregistrării în contabilitate ca și cheltuială justificativă cu facturile provenind de la 3 furnizori inexistenți și anume : SC SC

SCRL , SC SCRL, ca urmare a adresei ANC – Garda Financiară Sibiu.

S-a constat că reclamanta și-a stabilit cuantumul impozitului pe profit și a TVA datorate bugetului general consolidat al statului utilizând pentru justificarea achiziției de materie primă și implicit pentru justificarea acestei cheltuieli, facturi care nu îndeplinesc condiția de justificare impusă de legile speciale, astfel că această cheltuială a fost exclusă din categoria cheltuielilor

deductibile și s-au calculat sumele datorate suplimentar în valoare de lei.

Astfel, s-a stabilit în sarcina reclamantei, prin procesul verbal de control nr.9755/20.06.2004 încheiat de Activitatea de Control Fiscal, obligații bugetare suplimentare în quantum de lei reprezentând :

- lei - impozit pe profit
- lei - dobânzi aferente impozitului pe profit
- lei - penalități aferente impozitului pe profit
- lei - TVA suplimentară
- lei - dobânzi aferente TVA
- lei - penalități de întârziere aferente

Împotriva procesului verbal de control reclamanta a formulat contestație care a fost inițial suspendată până la terminarea urmăririi penale, iar apoi a fost respinsă ca neîntemeiată prin Decizia nr. 42/30.06.2005.

Apreciind că procesul verbal de control și actul administrativ cu caracter jurisdicțional o vatămă în drepturile prevăzute de art.6 din OG. Nr. 70/1994 și de art. 18 și 19 din OUG nr. 17/2000 reclamanta a formulat acțiunea în contencios administrativ 'solicitând anularea și exonerarea de plata sumelor stabilite suplimentar în sarcina sa.

În perioada ianuarie 2002 – septembrie 2002 reclamanta a achiziționat material lemnos în cantitate de „ „ n.c. de la trei societăți înregistrate în jud. Timiș, respectiv :

- SC „ „ RL,
- SC „ „ SRL,
- SC „ „ SRL,

În vederea stabilirii veridicității și realității operațiunilor economice derulate cu aceste societăți, s-a solicitat sprijinul Gărzii Financiare Timiș, care după efectuarea verificărilor urma să se pronunțe dacă cele trei societăți există, dacă desfășoară activitate în domeniul exploatarii lemnului și dacă au efectuat livrări de bușteni către societatea din „ „ , juc..

Conform adresei Gărzii Financiare Timiș, Tribunalul reține următoarele :

SC „ „ RL este înregistrată la ORC Timiș sub un alt cod fiscal – „ „ și nu R „ „ menționat pe facturi și nu are nimic în comun cu exploatarea lemnului, SC I „ „ SRL nu este înregistrată la ORC Timiș iar SC „ „

SRL a fost înregistrată la ORC Timiș cu CFR „ „ și nu până la data de 19.12.2001, când în baza art. 2 din legea 314/2001 a fost radiată pentru nemajorarea capitalului social.

Totodată, s-a constatat că toate documentele fiscale utilizate pentru intrările de material lemnos de la SC „ „ SRL, au fost ridicate de numitul „ „ , asociat unic al SC „ „ SRL și ca societate în numele căreia acesta a ridicat documentele fiscale nu a desfășurat niciodată activitate economică.

Părțile au depus la dosar întreaga documentație care a stat la baza emiterii procesului verbal de control, inclusiv setul de facturi incriminate.

În cauză instanța a dispus și s-a efectuat expertiză tehnică contabilă, experta opinând că la data înregistrării în contabilitate a intrărilor de material lemnos, societatea reclamantă îndeplinea condițiile legale pentru a-și exercita atât dreptul de deducere al TVA cât și de deducere la calculul impozitului pe profit al costului de achiziție al materialului lemnos aprovizionat și achitat. După constatarea făcută de Garda Financiară Sibiu, definitivată de inspectorii DGFP Sibiu prin procesul verbal 82/2004, potrivit căruia documentele (facturile) ce consemnau livrările de material lemnos erau false, iar furnizorii nu figurau ca persoane juridice legal constituite la ORC Timiș și respectiv agenți economici înregistrați la DGFP Timiș, reclamanta *nu* mai întrunea condițiile legale pentru înregistrarea intrărilor de materie primă în evidența contabilă și pentru deducere TVA.

Conform legii civile două din condițiile esențiale pentru validitatea unei convenții sunt capacitatea de a contracta și consumămantul valabil exprimat al părții care se obligă. În lipsa acestora actul juridic este lovit de nulitate absolută.

În speță, părâta a făcut dovada că, cocontractanții reclamantei în contractul de vânzare – cumpărare masă lemnosă (facturile depuse la dosar fiind contracte de vânzare – cumpărare în formă simplificată) nu există și ca atare ei nu au putut exprima un consumămant valabil și nici nu au avut capacitatea de exercițiu de a încheia asemenea acte.

OG. 70/1994 instituie prin art. 4 alin. 4 principiul conform căruia sunt deductibile fiscal doar cheltuielile care au concrat la realizarea veniturilor și care sunt prevăzute de lege.

Sunt identificate și cheltuielile care nu sunt deductibile fiscal, printre care sunt enumerate și cheltuielile înregistrate în contabilitate pe baza unor documente care nu îndeplinesc, potrivit Legii contabilității nr. 82/1991, modificată, condițiile de document justificativ.

Potrivit art. 6 din Lg. 82/1991 documentele de aprovizionare devin justificative dacă reflectă realitatea, conțin toate informațiile prevăzute de punct 119 din H.G. nr. 704/1995 și dacă îndeplinesc condiția de justificare impusă de H.G. nr. 831/1997 privind regimul formularelor comun e pe economie.

Așa cum am arătat însă, facturile de aprovizionare ale reclamantei nu provin de la agenți economici înregistrați ca persoane juridice la ORC și nici ca plătitori de taxe și impozite la organele fiscale.

De asemenea formularele de facturi sunt completate cu date de identificare, ale unor comercianți care nu figurează în evidențele ORC și la organele fiscale ori potrivit art.6 din H.G. nr. 831/1997 sancțiunea pentru procurarea și utilizarea de documente care nu sunt justificative este excluderea de la înregistrare în contabilitate, astfel încât s-a impus considerarea bunurilor ca fără proveniență legală.

Și în ceea ce privește TVA suplimentară stabilită pentru tranzacțiile efectuate în perioada ianuarie – decembrie 2002, Tribunalul reține că într-adevăr, art. 19 din OUG nr. 17/2000 și pct. 10.12 din normele aprobate prin H.G. nr. 401/2000, impun ca pentru deducerea TVA aferentă achiziției materiei prime reclamanta să utilizeze exemplarul original al facturii emise de furnizor, dar aceasta trebuie să îndeplinească condiția de justificare impusă de H.G. nr. 831/1997 și anume să fie emise de furnizorii înregistrați la ORC ca persoane juridice – comercianți și la organele fiscale ca plătitorii de impozite și taxe iar facturile să fie achiziționate de la unitățile specializate de către furnizorii care au livrat materie primă reclamantei.

Furnizoarea SC Lemas Sînteana SRL a fost radiată din evidența Oficiului registrului Comerțului Timiș din 19.12.2001 astfel că facturile emise de ea după această dată nu îndeplinesc condiția de justificare impusă de art. 19 din OUG. Nr. 17/2000.

Aceeași persoană a ridicat facturi fiscale și avize de expediere și pentru SC SRL și SC „SRL iar acestea au fost completate cu coduri fiscale și date de identificare de la ORC, fictive.

Deoarece art.6 din H:G. nr. 831/1997 sancționează procurarea cât și utilizarea de documente care nu îndeplinesc condiția de justificare, cu interzicerea înregistrării în contabilitate a acestor acte și considerarea bunurilor ca fără proveniență, rezultă că TVA din aceste facturi nu poate fi acceptată la deducere.

Față de toate aceste argumentări de fapt și drept, în temeiul disp. art. 182 din OG 92/2003 raportat la disp. art. Lg. 554/2004, Tribunalul urmează să respingă acțiunea formulată menținând ca temeinice și legale actele administrativ fiscale atacate și obligația reclamantei de plată a creanțelor bugetare suplimentare stabilite în sarcina sa.

Pentru aceste considerente,

ÎN NUMELE LEGII HOTĂRÂSTE

Respinge acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta SC SRL cu sediul în Cristian, str. XVI, nr. 24, jud. Sibiu în contradictoriu cu părâta **DIRECȚIA GENERALĂ a FINANȚELOR PUBLICE SIBIU** cu sediul în Sibiu, str. Valea Dumbrăvii, nr. 18

Cu drept de recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 3.05.2006.

PREȘEDINTE

GREFIER

JH

P+cf

RED. - 12.06.2006
COP. 20.06.2006